

DE POSTRIJDER

Men schrijft in

Abonnement

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's donderdags & zaterdags.

DER PROVINCIE LIMBURG.

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk 15 centimen.

Aankondigingen, 15 centimen per drukregel.

TONGEREN, DEN 14 MAART.

Stads- & provincie nieuws.

Een verschrikkelijk orkaan is verleden zondag omtrent 5 ure s'namiddags over onze stad en over het geheel land uitgebroken. De stormwind blies met zooveel kracht dat menige schoorsteen en daken te gronde geworpen werden. Er is om zoo te zeggen geen huis in onze stad dat geen schade geleden heeft. Eene schuur in de Hasseltsche straat is ingestort, een huis buiten de Kruispoot is gedeeltelijk omver geworpen.

Menschen levens heeft men gelukkig niet te betreuren.

Talrijke boomen zijn in onze omstreken ontworteld. De spoorweg was er op sommige plaatsen mede overdekt, de telegraaf-palen waren omver geworpen en alle gemeenschap was onderbroken. De trein die uit Tongeren vertrokken was om 5 uren, heeft denzelfden dag te Luik niet kunnen aankomen. Bij het naderen der statie van Nederheim werd de mecanicien de noodseinen gewaar die hem verwittigden dat er gevaar was verder te gaan. M. Briers, burgemeester van Nederheim, heeft bij deze gelegenheid uitstekende diensten bewezen. Zonder zijne waakzaamheid en voorzorgen waren er misschien groote ongelukken te betreuren geweest.

De trein kon noch voor noch achterwaarts uit oorzaak der omgevallen boomen die den weg belemmerden. Talrijke reizigers, na de gastvrijheid gevonden te hebben op het kasteel van Scherpenberg, waar M. Briers hen gulhartig onthaald heeft, zijn 's avonds naar Tongeren terug gekomen. In name der reizigers drukken wij onzen hartelijken dank uit aan M. Briers.

Met miljoenen gevlucht.

Men leest in de *Etoile*:

Sedert verleden donderdag's morgens, verkeert Brussel onder den indruk, veroorzaakt door het verdwijnen van den sekretaris der *Belgische Bank*, M. Eug. t'Kindt de Roothebeke. Geen enkele der financiële rampen, waarvan Brussel sedert eenige jaren het toneel was, heeft zooveel opschudding verwekt als het verdwijnen van dezen persoon.

In de koffiehuizen, in de theaters, in de straten, men spreekt overal van de verdwijning van dien sekretaris. Gisteren was er een aanzienlijke toevloed van volk ter Beurze, en het paleis der Bank werd als bestormd door eene menigte menschen, wier belangen verbonden zijn aan de *Belgische Bank*.

Iedereen kende te Brussel dien grooten jongeling met vreemdsoortig gelaat, baardeloos gezicht, bleek van kleur; met blonde, dicht gekroesde haren als die van eenen neger.

Hij maakte onafscheidelijk deel van hetgeen men in de theaterwereld « *tout Bruxelles* » noemt. Bij elke eerste vertooning zag men hem op de eerste plaatsen naast zijne minnares, gekend onder den naam van *Lolo*, en wier diamanten die van al hare mededingsters ton donkere stelden. Een juwelier schatte op 100,000 fr. de diamanten en robijnen die *Lolo* droeg, bij de eerste vertooning der *Cruche cassée*.

Eugen t'Kind leefde op breeden voet; hij was de vriend en de makker van gansch de *jeunesse dorée* der hoofdstad; hij was lid van de *Société du Bac* en stond bekend als een der driftigste spelers.

M. t'Kindt woonde in de Wetstraat met zijne minnares: hij bezat eene schoone galerij van moderne schildereien; hij had Corot's, Rousseau's en zooals zijne minnares zegde, verscheidene « *Trognons* » (ze wilde zeggen *Troyons*).

Sedert dinsdag avond was het hotel ledig, de schildereien waren verkocht en M. Kindt is, in gezelschap van zijne minnares en dezer kamerier, den weg naar Amerika ingeslagen.

De trio nam den trein van Calais; men had negen groote reiskoffers bij zich. Den volgende dag, woensdag, moesten zij zich te Southampton, voor La Plata, inschepen. t'Kindt had den dag voor zijn vertrek M. Suffell gelast, hem plaatsen aan boord voor te behouden.

Hebben de vluchtelingen zich inderdaad aan boord van die boot ingescheept? Dat is nog niet geweten.

Wij zullen niet zeggen welke ruimte t'Kindt in de koffers der Bank gemaakt heeft. In de cijfers die men opgeeft, speelt de overdrijving hare rol, maar zeker is het te kort 2 miljoen.

Dat schandaal heeft eene levendige ontroering doen ontstaan: doch het verwonderde de mannen niet die zich met geldzaken bezig houden. Men vroeg zich af hoe t'Kindt, die geene persoonlijke fortuin had, met zijn traktement alleen, zoo'n verkwistend leven leiden kon?

Wij weten wel dat hij ter beurze speuleerde; dat eenige dezer spekulatiën gelukt waren, maar in deze laatste tijden was de kaas hem ongunstig en in de verledene week moest hij nog 140,000 fr. verschil betalen aan eenen wisselagent van Brussel.

Wat vooral verwondert, is, dat zij, die aan het hoofd van de *Belgische Bank* stonden, eenen persoon behielden die maanden geleden een feit pleegde dat hem onweerdig voor dien post van vertrouwen maakte.

Inderdaad, M. Bischoffsheim zich in de kas der rapporten aangeboden hebbende, zag er obligatiën van den spoorweg Namen-Luik, toevoerende aan eené serie, welke hij allen dacht te bezitten. Hij

zag de nummers der obligatiën na, en bespeurde tot zijne verwondering, dat het die der obligatiën waren, welke hij in de Bank had gedeposeerd.

M. Bischoffsheim reclamde zijne stukken aan de Bank; zij werden hem den volgende dag door t'Kindt terug gegeven, in wiens bewaring hij ze gegeven had en die er ten zijnen profijte gebruik van had gemaakt.

Een persoon, die daarvan kennis had, dacht het voorzichtig te weerden te reclameren, welke hij in de Bank had neergelegd; zij werden hem slechts drie dagen daarna terug gegeven, en geen enkel nummer kwam met het gedeposeerde overeen.

Die feiten werden ter kennis gebracht van den gouverneur der Bank, die weigerde er geloof aan te slaan en behield t'Kindt in zijne functiën.

Het volgende geval zelfs opende de oogen niet. De Belgische Bank, om den koers harer aktiën te ondersteunen, had agenten gelast die te koop welke ter Beurze werden aangeboden. Eens deed een der agenten den gouverneur kennen, dat de terug gekochte aktiën, schier onmiddellijk weer te koop werden aangeboden. Dat was het werk van t'Kindt. Een brief van dien laatste heeft eindelijk de oogen geopend; in dien brief geeft hij de reden van zijne vlucht op.

De gouverneur heeft dien brief aan het parket overhandigd. De justitie is volop in werking om de zaak te onderzoeken.

LATERE TIJDING.

t'Kindt is te Queenstown aangehouden.

De *Standard* meldt dat men gisteren op de stoomboot *Cité of Paris*, bij zijne aankomst te Queenstown, op weg naar Nieuw-York, een genaamd Lurgre heeft aangehouden, verdacht van eenen diefstal op de *Belgische Bank* te hebben bedreven.

Een deel van de ontbrekende gelden is in het reiskoffer van t'Kindt teruggevonden.

De aanhouding van t'Kindt, bureeloverste en niet sekretaris der bank van België heeft te Queenstown (Ierland) vrijdag plaats gehad.

De prokureur des konings, de heer Heyvaert, heeft de grootste vlijt in t'verzenden der dépêches naar Londen, Liverpool en Queenstown aan den dag gelegd, om de aanhouding van den vluchteling te bewerken; maar het is ook aan de inlichtingen die de heer Denduyts, onderconsul van België, te Liverpool, aan de Bank van België deed toekomen, en, welke onmiddellijk aan het parket van Brussel medegedeeld zijn, dat men den goeden uitslag der onderzoekingen, met een wonderlijken spoed gedaan, verschildigd is.

Het schijnt dat t'Kindt drager was van omtrent honderd vijftig duizend francs in briefjes van de Nationale Belgische Bank.

Hij heeft getracht die tegen dollars te Liverpool uit te wisselen, zich tot den heer Denduyts wendende, om te weten of er hem geene diefte uit België aangeduid was, heeft deze zich verhaast een telegram naar de Bank van België te zenden, ten gevolge eener nota in een Engelsch blad afgekondigd, om inlichtingen over den vluchteling te hebben.

De heer Denduyts heeft in deze omstandigheid bewijs van grooten ijver en werkzaamheid gegeven.

Wij vernemen dat de minister van buitenlandsche zaken, de krachtigste en verstandigste maatregels heeft genomen, ten einde de uitveerling te verzekeren van t'Kindt, die weldra, volgens de minister verzekert, in België zal terug zijn.

Londen, 12 maart.

Een gedeelte der ontbrekende weerden zijn gevonden in het reisgoed van t'Kindt, die zich in de gevangenis bevindt. Het onderzoek duurt voort.

Een onzer vrienden, zegt de *Etoile*, donderdag morgend het vertrek vernomen hebbende van den bureeloverste der Bank van België, en willoende de echtheid onderzoeken van het gerucht waarmede Brussel vervuld was, begaf zich ten huize van t'Kindt. Eene oude walsche meid kwam hem openen en zegde dat « Monsieur et Madame » sedert dinsdag avond naar Parijs vertrokken waren. Onze vriend kreeg dan den inval om de meid de toelating te vragen om het huis te zien, dat Lolo waarschijnlijk niet meer zal wederzien in den toestand, waarin zij het gelaten heeft. Deze toelating verkreeg hij zonder te veel aandringen, en hij bevond er het volgende:

Het hotel is, zooals wij reeds gezegd hebben, gelegen in de Wetstraat, 48. Het werd min dan een jaar geleden aangekocht op naam van Marie Collart, familienaam van Lolo. Deze is geboren te Namen in 1844, en gevolgenlijk 35 jaar oud. Zij zag er zeer wel zoo oud uit, en dikwijls hebben wij hooren bevestigd dat zij naar de veertig ging. t'Kindt en Lolo hebben zich ongeveer zes maanden geleden in de Wetstraat gevestigd. Te voren woonde Lolo alleen in de Tweerkenstraat, een huis dat ook haar eigendom is.

Lolo en t'Kindt ontzegden zich geen genot. Men moet ook bekennen dat, ten prijze waaraan zij zich deze pracht aanschafte, zij zich niet erg moesten geneeren om alle denklijk gemak te vinden. De meid van Lolo zegde nogtans dat hare meesters zeer zuinig in haar huishouden was, en tot staving van dit gezegde, toonde zij het dagboek, waarop Lolo hare huislijke uitgaven schreef; deze overtroffen inderdaad niet degene van een treflijk burgershuis. Daar geene uitgaaf op den dinsdag 7

maart ingeschreven is, legde de meid dit uit zeggende dat dien dag mijnheer en mevrouw niet geëten hadden, en dien dag hadden besteed aan het inpakken hunner koffers.

Het onderzoek zal lang en lastig zijn, want t'Kindt heeft gezorgd om een groot getal der documenten te vernielen, die zouden gediend hebben om zijne misdaden aan te toonen. Wat er van zij, van nu af aan is het uitgemaakt dat die daden zich niet bepalen bij ontvreemdingen en misbruik van vertrouwen, maar dat hij ook zal te verantwoorden hebben over dieft en vervalschingen. Wij hebben gemeld dat t'Kindt op de beurs speuleerde. Zoo had hij in de laatste tijden op rijzing gespeculeerd met 1,000 actiën der Bank van Frankrijk. Dit had hem eene aanzienlijke som doen verliezen.

Maar het zijn niet, zoo het schijnt, zijne beursverliezen die hem het besluit deden nemen te vluchten, en zonder de verklaring, gedaan door de commissarissen der Bank, dat zij de vertooning zouden eischen van al de in bewaring gegeven waarden, ter gelegenheid van het onderzoek van den toestand der Bank, zou t'Kindt op dit uur nog bekleed zijn met zijne bedieningen, want zijn overste had in hem een onbegrensde vertrouwen, en niettegenstaande de waarschuwingen van den heer Sabatier, administrateur, heeft hij liever dezès ontslag aangenomen, dan t'Kindt af te zetten.

Wij vernemen dat er in eene vergadering van administrateurs en commissarissen der Bank van België beslist was dat er dinsdag laatst een bezoek zou gebracht worden in den toren bevattende de dépôts, om zich te overtuigen of zij onaangeraakt waren. Ten gevolge der algemeene vergadering van de *Union de Crédit*, welke dinsdag laatst juist gehouden werd, kon de heer Emerique, voorzitter der Union, het bezoek niet bijwonen, en men besloot het tot 's anderendaags uit te stellen. 't Is aan dit feit dat men het vertrek van t'Kindt dinsdag avond moet toeschrijven, wijl deze den woensdag geene nitlegging hadde kunnen geven over de verdwijning van titels in de dossiers.

Men schrijft uit Gent, 11 maart:

Over enige dagen ging een onderpastoor van St-Stephanus, de E. P. Augustinus, langs de straat, op weg om een zijner zieken te gaan bezoeken, toen drie of vier geuzen het hiedje van het liberalisme zongen: *Van 't ongediert der Papen!* al zij volgden den eerbiedwaardigen kloosterling al huilende op de hielen. Pater Augustinus keerde zich tot de zangers, en noodigde hen uit om hunne beledigingen te staken. « Ik ben priester (zegde hij) » en hetgeen gij daar zingt, is eene persoonlijke belediging die gij mij naar het hoofd werpt; ik verzoek u, mij in vrede mijnen weg te laten voortzetten. » De liberalen hielden geene rekening der protestatie van den kloosterling, en zongen voort, hem voet voor voet volgende. Op de Lievekaai gekomen, keerde pater Augustinus zich opnieuw tot de beledigers, toen drie of vier kooldragers nabij kwamen. « Wat doen zij dan, die geuzen? zegden de kooldragers verontwaardigd. Wij gaan hun eene les geven, die hun den lust, om te herbeginnen, zal ontnemen; » en zij bereidden zich om den ruggraat der beminnelijke geuzen eene rammelngte geven, toen pater Augustinus zelf, te hunnen voordele sprak, zijne verdedigers verzocht niets te doen en zich te bepalen de priesterbeledigers aan de politie aan te duiden. De kooldragers dwongen de zangers, hen te vergezellen, hetgeen zij gewillig, maar beschaamd en verlegen, deden. Eenige stappen van daar zag men een politieagent, wien de zaak voorgelegd werd, en aanstonds werd een proces-verbaal ten laste der aanhangers van Marnix van St-Aldegonde opgemaakt.

A *propos* van 't lied van *'t Ongediert*: de vader daarvan doet het jegens de priesters heel anders! Over enige dagen woonde deze de zitting bij van de *Maatschappij van Taalkunde*, welke zetel te Mechelen is, en zijn eerste werk, bij het binnentreden, was... de hand toe te steken tot de priesters, die van deze vereniging deel maken, en dit in de hoop, hun hand te zullen ontmoeten...

Zijn in zijne oogen de priesters dan niet langer ongediert, of hoop de jongen van Leë eenig voordeel van de « papen? »

De doctoor *Mooren* van Dusseldorf zal te Luik zijn in het *Hôtel de l'Europe* den 7 en den 8 april van 8 uren tot middag; in het oogziken gesticht alleenlijk den 7, van 2 tot 4 uren.

L'indicateur breveté des chemins de ter pour le mois de *MARS* 1876, est en vente chez M. COLLÉE, libraire, Grand'Place, 51, à Tongres. — Prix avec carte: 25 centimes.

BUITENLAND.

Frankrijk.

LIJKENVERBRANDING.

De nieuwe politieprefect van Parijs, de heer Felix Voisin, heeft gisteren voor de eerste maal de zitting van den municipalen raad bijgewoond. Hij was er geroepen om te antwoorden aan den heer Cadet, die wenschte te weten hoeverre het stond met de studien aangaande de lijkverbranding.

De prefect van politie heeft lezing gegeven van een wijdloopig verslag, dat hem juist dezer dagen is toegezonden door de commissie van openbare

gezondheid, over de kwestie van het verbranden der lijken.

De beslitselen zijn gunstig aan de verbranding doch zij duiden de hinderpaal aan, welke die wijze van vernietiging der lichamen zou opwerpen tegen het opzoeken, in sommige gevallen der sporen van vergiftiging. Dit is volgens het verslag, eene moeilijkheid waarvan, in het belang der criminele justitie, streng rekening dient gehouden te worden, en zal ongetwijfeld de ernstige redenen van alkeuring zijn, welke door den wetgever tegen de lijkverbranding zal opgeworpen worden. Zoo het schijnt moet er van de aloude zeden en christelijke gebruiken der bevolking geene rekening gehouden worden. Parijs is voor het verbranden der lijken en ook van meer andere zaken, zooals tijdens de *Commune* gebleken is.

Uit Parijs wordt gemeld dat de eerste documenten betrekkelijk de wetenschappelijke studie van de engte der Manche, aangaande het maken van de gemeenschap boven de zee tusschen Frankrijk en Engeland, aan het fransk gouvernement gezonden zijn.

Mgr Dupanloup heeft in een herderlijk schrijven, den vasten betreffende, de Italianen op eene heftige wijs aangevallén en van hen geschreven: « Zij zetten koelbloedig, listig en onverzettelijk hun werk van roof, hederf en onderdrukking voort. Ben ik machteloos in hen een gevoel voor consciencie, goed vertrouwen en eer te doen ontwaken, dan wil ik althans trachten ten aanschouwe der beschaafde wereld op hunne barbaarsche wetgeving het brandmerk der schande te drukken. »

In het verhoor der correctionnele rechtbank van Blaye had donderdag laatst een erg geval plaats. Men ondervroeg zekeren Fresnel, beschuldigd zich in eene herberg een etmaal te hebben doen opdienen, wel wetende dat hij het niet kon betalen. De voorzitter herinnerde hem dat hij nauwelijks dertig jaar oud, reeds twaalf veroordeelingen had ondergaan, en hij jong en kloek zijnde, eerlijk zijn brood kon verdienen. Fresnel antwoordde dat hij, aan de bewaking der politie onderworpen zijnde, nergens werk kon vinden, maar het orgaan van het openbaar ministerie deed hem opmerken dat de verschillende veroordeelingen die hij had ondergaan, voortkwamen van zijnen geweldigen aard en opstand tegen de overheid. Bij deze woorden riep Fresnel met opgewondenheid uit: Ge zijt niet beter dan de anderen! Gij zijt maar dieven, canailles en ezels! Dan vloog hij woedend naar het bureel van het openbaar ministerie, greep eenen inktpot en wierp hem den voorzitter in de volle borst. De twee gendarmen grepen den voelstaard vast, maar hadden groote moeite om hem te bedwingen. Hierop wilde het openbaar ministerie rekwiereeren, maar de onderbrekingen van den beschuldigde noodzakten zijne verwijdering uit de zaal. Fresnel werd tot vijf jaren gevangenisstraf veroordeeld.

Zwitserland.

EEN DORP AFGEBRAND.

Een telegram uit Lucern meldt, dat het kleine dorp Wolhausen de prooi der vlammen geworden is. 22 huizen en tien schuren zijn door het vuur tot puin gemaakt. Slechts vier huizen en eene kapel zijn rechtstaande gebleven. De hevige wind joeg de vlammen zoodanig aan, dat er aan geen blusschen te denken viel. De bevolking was zeer behoeftigen is door die ramp in de uiterste ellende gebracht.

Duitschland.

De *Kölnische Zeitung* meldt, dat Mgr Martin, bisschop van Paderborn, die door het Pruisisch gouvernement afgesteld is en zich in ballingschap bevindt, den banvloed heeft uitgesproken tegen de heer Schaffel, pastoor van Hohengaudern, die aan de burgerlijke overheid den brief had overgeleverd, waarbij zijn wettige kerkvoogd hem verbodde de geestelijke bedieningen uit te oefenen.

Uit Baden wordt aan de *Germania* het volgende geschreven:

Een ritmeester van het eerste regiment dragons, dien wij hier Von A. noemen, bevond zich met velen zijner collega's in geldelijke verlegenheid en verzocht daarom aan een Jood B. te Karlsruhe eenige duizenden guldens te leen. Voor het ontvanging geld gaf A. eene quitteance. Toen de tijd kwam, waarop A. het geld terug moest geven, kon hij slechts een deel der geleende som terug betalen; voor het overige verzocht en kreeg hij van den Jood uitstel tegen de *geringe rente van honderd per cent*.

Tegelijk zegde de ritmeester tot den Jood, dat hij alleen door zijne schulden zou kunnen heenkomen, als hij eene rijke vrouw trouwde. De Jood sprak met den ritmeester over eene jonge dame in de Rijnpalts, te Wachenheim bij Durkheim, welke naar hij zegde, de rijkste erigene in Zuid-Duitschland was. Den heer A. lachte dit voorstel toe; hij sloot met den Jood B. eene overeenkomst ongeveer van dezen inhoud:

De Jood B. bewerkt, dat de heer A. de rijke dame tot vrouw bekomt; de bemiddeling wordt toevertrouwd aan de dochter van B., zekere te